

Per a petits i grans

El teatre infantil i el d'adults gairebé sempre segueixen vies diferents. El primer –tot i que no exclusivament– s'ha anat vinculant cada vegada més a les escoles, que han acabat per incloure l'anada al teatre com una activitat més de la seva programació. El fet que diferents institucions hi col·laborin econòmicament que diverses productores en facin la distribució i que hi hagi centres de creació amb una programació infantil estable, ho fan possible, de la mateixa manera que també ha contribuït a fer néixer agrupacions dedicades gairebé exclusivament al teatre per a nens.

Res a dir, al contrari, si no fos que, de vegades, aquest teatre no acaba d'encaixar amb els interessos reals dels nens, als quals se'ls ofereix un producte tan naïf i ensucrat que enfita, o tan simple i poca-solta que ofèn. És clar que els agrada la fantasia i que és molt convenient fomentar la imaginació –i la intel·ligència–, però la versemblança no hi està pas renyida. Ni tampoc el rigor interpretatiu, una dramaturgia coherent o una escenografia atractiva que no destaroti el migrat pressupost de què normalment disposen.

Ara bé, també cal dir que d'uns anys ençà el panorama ha variat molt positivament i que de mica en mica la professionalització hi va deixant la seva empremta, de manera que, avui en dia, són molts els grups que ofereixen bons productes. Tot i així, el pas, per a mi, més interessant prové dels qui fan o promouen un tipus de teatre apropiat per a petits i grans alhora, en què tots se sentin còmodes i cadascú pugui fer la seva pròpia lectura; espectacles en què tan important és el fons com la forma, que també es puguin veure en teatres «de debò» i no només en sales més o menys habilitades, per tal que els nens visquin el fet teatral des d'una òptica diferent a l'escolar que, teòricament, els hauria d'aportar nous valors i punts de referència necessaris per adquirir una bona cultura escènica o simplement una adequada formació.

Per això és important que hi convisquin des dels Pastorets –que, de moment semblen gaudir de bona salut– fins a les propostes més actuals, passant pels clàssics convenientment adaptats, així com les diverses disciplines artístiques: poesia, música, circ

La prova que tot plegat esdevé una qüestió prou seriosa es palesa tant des d'un punt de vista teòric com pràctic, atès que aquest tipus de teatre ja és

present en festivals com el Grec, Temporada Alta, Peralada o la Fira de Tàrraga, i que diverses institucions com el TNC, l'Auditori, el Liceu o el Palau de la Música l'inclouen dins la seva programació anual.

A propòsit d'*En Joan de l'ós*

Al marge del vessant més o menys oficial i en relació amb el que acabem de dir, hi ha també destacables iniciatives personals que mereixen un ressò que no sempre aconseguen. Una d'elles és l'última proposta d'Albert Vidal, una deliciosa rondalla estrenada a Girona (2-09-08) amb la qual va deixar l'auditori de la Mercè literalment encantat.

L'èxit de l'espectacle rau, en l'excel·lent treball de l'actor –acompanyat de tres bons músics– i en l'encertada escenificació, però també en la felicitat troballa que representa aquest conte, si voleu una mica bèstia, d'un nen mig home mig ós que posa de manifest la intolerància de la societat davant la singularitat. *En Joan de l'ós* no és «pedagògicament correcte», però tampoc no ho eren molts dels contes que de petits ens explicava l'àvia. I, la veritat, no en sé veure les nefastes conseqüències que alguns hi atribueixen. M'agraden els contes tal com són i els que saben explicar-los com cal, amb gràcia, tendresa o ironia, segons convingui. La crueltat és innecessària, però la beneiteria també. L'Albert ha sabut trobar l'equilibri, i per això petits i grans poden gaudir igual del seu espectacle.